

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: J.V.**, nar. „X“, bytem „X“, **zastoupeného Mgr. Zuzanou Mládkovou, advokátkou**, se sídlem Pardubice, Nerudova 1668, PSČ 530 02, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Pardubice, Komenského nám. 125, PSČ 532 11, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 27.7.2016, č.j. KrÚ 55383/2016/ODSH/13,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 23.6.2016, č.j. OSA/P-602/16-D/17, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. c zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), který spáchal tím, že dne 25.4.2016 v době okolo 23:55 hod. v Pardubicích na ul. Hradecká u domu č.p. 147 jel na pánském jízdním kole ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje, kdy se na výzvu

policisty podrobil dechové zkoušce přístrojem Dräger s výsledkem 1,34 g/kg alkoholu, dále se podrobil opakované dechové zkoušce stejným přístrojem s výsledkem 1,23 g/kg alkoholu, s ohledem na maximální dovolenou chybu použitého analyzátoru a nejistotu přepočtu získaného výsledkem měření byla hladina alkoholu získaná dechovou zkouškou stanovena na 1,07 g/kg alkoholu, tedy v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b, zákona o provozu na pozemních komunikacích řídil vozidlo (jízdní kolo) v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 25.000 Kč. Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce namítl, že závěry rozhodnutí správního orgánu o naměřeném množství alkoholu prostřednictvím orientační dechové zkoušky jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, odůvodnění neobsahuje označení přístroje, kterým byla dechová zkouška provedena, není v něm uvedeno, jaká je maximální dovolená chyba použitého analyzátoru, odůvodnění neobsahuje žádný výpočet, hodnocení vlivů či popis jiného postupu, na základě kterého správní orgán dospěl k závěru, že v krvi žalobce bylo v den spáchání přestupku 1,07 ‰ alkoholu. Rovněž žalované rozhodnutí neobsahuje ve vztahu k výpočtu množství alkoholu žádné posouzení, žalobce má za to, že existují důvodné pochybnosti o množství alkoholu naměřeného prostřednictvím orientační dechové zkoušky. Dále žalobce namítl, že rovněž je nepřezkoumatelné rozhodnutí o přestupku, části týkající se závěru správního orgánu o tom, že žalobce jel na pánském kole ve stavu vylučujícím způsobilost, který si měl přivodit požitím alkoholického nápoje. K tomu namítl, že správní orgán neuvedl, z jakého zdroje dospěl k závěru, že osoba, u které hodnota alkoholu v krvi přesahuje 1 ‰, řídí nemotorové vozidlo – jízdní kolo ve stavu vylučujícím způsobilost. Důvod, proč má být jednání žalobce subsumováno pod uvedené ustanovení zákona správní orgán II. stupně vůbec neuvádí, výklad pojmu „stav vylučující způsobilost“ ve vztahu k řízení jízdního kola nepodává. Dále odkázal na metodiku Ministerstva dopravy ČR a dospěl k závěru, že pokud by správní orgán měl postupovat podle této metodiky, pak měl od nejnižší naměřené hodnoty, tj. 1,23 ‰, odečíst 0,24 ‰. Prokazatelně zjištěnou hodnotou pro účely rozhodnutí je tak hodnota 0,99 ‰ v krvi. Hodnocení jednání žalobce jako spáchání zmíněného přestupku nemá oporu ve spise. Žalobce má za to, že je třeba posuzovat i další skutečnosti a kritéria, že se žalobce nacházel ve velice dobré a fyzické kondici, jel na dobře osvětlené ulici, nebyl přítomný další účastník provozu, žalobce nezpůsobil nehodu, nedošlo ke škodě na majetku, jízdní kolo odpovídalo výbavě dle platných právních předpisů, žalobce nebyl trestně stíhán, nebyla mu uložena sankce za přestupek. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, jednotlivé důkazy a podklady byly založeny ve spisovém materiálu, žalovaný při hodnocení předmětného přestupku nevycházel pouze ze záznamu z přístroje Dräger, ale i z ostatních podkladů a důkazů v předloženém spisovém materiálu. K žalobě pak uvedl důvody, považuje výsledek dechové zkoušky za správný, odkázal na metodiku měření alkoholu v dechu pro analyzátoru alkoholu vdechů, obsažený v Pracovním postupu Českého meteorologického institutu č. 114MP-C008-08. Dále uvedl, že žalobce jako cyklista byl účastníkem provozu na pozemních komunikacích, odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí rozhodujícím hlediskem je skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, která zpravidla postačuje k vydání rozhodnutí, že se obviněný (žalobce) dopustil zmíněného přestupku. V dané věci postupovaly správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68). Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, jejíž existenci žalobce v odvolacím řízení nezpochybnil žádnou věcnou námitkou, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce totiž v odvolání žádnou věcnou námitku proti rozhodnutí o přestupku neuplatnil, když pouze brojil proti výši uložené pokuty, která se mu zdála „nepřiměřená“. S touto námitkou směřující proti uložené sankci se žalovaný v rozhodnutí vypořádal, když zejména zdůraznil, že platná právní úprava za uvedený přestupek ukládá sankce pokuty v rozmezí od 25.000 Kč do 50.000 Kč, přičemž žalobci byla uložena pokuta na samotné spodní hranici zákonem stanoveného rozmezí. Jinou odvolací námitku žalobce v odvolání neuvedl. Žaloba tak míří v podstatě proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, když námitky v ní obsažené nebyly předmětem odvolání žalobce. A v takovém případě bylo vedle vypořádání jediné výše zmíněné odvolací námitky, povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení se správními předpisy (srov. rozsudek NSS ze dne 13.2.2008, č.j. 2 As 56/2007-71, uveřejněný pod č. 1580/2008 Sb. NSS), přičemž *„správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, když smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ať se o to pokusily“* (srov. rozsudek NSS ze dne 23.4.2015, č.j. 2 As 215/2014-43). Obdobně NSS v rozsudku ze dne 18.6.2015, č.j. 7 As 93/2015-36 konstatoval, že *„jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ať se o to aktivně pokusily.“* Podle uvedených závěrů tak nelze nově uplatněné námitky až v žalobě, neuvedené ve správním řízení, věcně projednávat v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví, když řízení ve správním soudnictví není pokračováním správního řízení, v daném případě přestupkového řízení. Rovněž ze správního spisu či z žaloby nevyplývá žádná závažná skutečnost, která by bránila žalobci uvést uvedené žalobní námitky již v odvolání, např. mohl argumentovat obsahem zmíněné metodiky Ministerstva dopravy ČR již v odvolání, nikoliv až v soudním řízení, když soud ve správním soudnictví nemůže nahrazovat činnost odvolacího správního orgánu v případě, kdy tuto věcnou námitku žalobce neuplatnil v odvolání, protože v opačném případě by byl popřen smysl a účel soudního přezkumu (podle ust. § 5 s.ř.s. ve vztahu k dané věci se lze domáhat soudní ochrany ve správním soudnictví jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, což neznamená, že žalobce uplatní v odvolání jednu věcnou námitku, přičemž ostatní věcné námitky si ponechá až do soudního řízení). Samozřejmě výše uvedené závěry

lze stáhnout zejména k námitkám věcného charakteru, když v případě námitek procesního charakteru, zejména námitky týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že v takovém případě soud musí přihlídnout k této vadě ex officio, tedy aniž námitku obsahující tvrzení o existenci takové vady uplatnil žalobce v odvolání či až v žalobě (§ 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s.). A přesně za takovou vadu považuje žalobce v žalobě to, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, když v nich nejsou uvedeny „žádné výpočty, hodnocení vlivů či popisního postupu, na základě kterého správní orgány dospěly k závěru, že v krvi žalobce bylo v den spáchání přestupku 1,07 ‰ alkoholu“ a dále, že není v rozhodnutí objasněn pojem „stav vylučující způsobilost“ ve vztahu k řízení jízdního kola, přičemž žalobce s odkazem na metodiku Ministerstva dopravy ČR uvádí svůj vlastní výpočet v žalobě, když dochází k závěru, že prokazatelně zjištěná hodnota pro účely rozhodnutí v jeho případě byla hodnota 0,99 ‰ v krvi.

Již z poslední výše uvedené námitky obsahující vlastní výpočet zjištěné hodnoty týkající se měření dechové zkoušky v souvislosti se spáchaným přestupkem je nepochybné, že se jedná o námitku věcného charakteru, kterou mohl a měl žalobce uplatnit již v odvolání proti rozhodnutí o přestupku, pokud nesouhlasil s výsledky dechové zkoušky a s podklady, ze kterých správní orgán vycházel a uvedl jej i ve svém rozhodnutí. Rovněž ve vztahu k této námitce, jak vyplývá ze správního spisu a z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vycházely správní orgány při hodnocení předmětného přestupku jednak ze záznamu o měření přístrojem Dräger a dále i z ostatních podkladů založených ve spisu, zejména úřední záznam ze dne 25.4.2016, ve kterém je uveden výsledek dechové zkoušky provedené dechovým analyzátozem typu Dräger, a dále jsou ve spisu obsaženy dva výstupy z tohoto měřicího zařízení (č.l. 7) a dále je ve správním spisu založen ověřovací list týkající se tohoto měřicího zařízení (č.l. 8). Z těchto podkladů a rovněž i z rozhodnutí o přestupku vyplývá, že první měření bylo provedeno dne 25.4.2016 ve 23:58:23 hod. s výsledkem 1,34 ‰ alkoholu, druhé měření bylo provedeno téhož dne v 00:04:36 hod. s výsledkem 1,23 ‰ alkoholu, přičemž záznamy o dechových zkouškách žalobce podepsal. Podle názoru krajského soudu pro přezkoumatelnost rozhodnutí o daném přestupku není třeba v rozhodnutí uvádět podrobné zdůvodnění výsledku měření, pokud vznikly žalobci pochybnosti o správnosti tohoto měření či o údajích uvedených v podkladech rozhodnutí a samotném rozhodnutí o přestupku, tak měl možnost napadnout tyto údaje věcnou námitkou v přestupkovém řízení, zejména v odvolání, nikoliv až v žalobě. Z podkladu rozhodnutí a rozhodnutí o přestupku vyplývá, že sám žalobce uvedl, že v době od 19:00 hod. do 23:00 hod. vypil cca tři piva a k tomuto několik panáků rumu, čili že požil alkoholický nápoj před jízdou, s naměřenou hodnotou alkoholu souhlasil (srov. oznámení přestupku na č.l. 6 správního spisu a výstupy z měřicího přístroje /č.l. 7/, o odběr krve žalobce nepožádal.) Proto pro přezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku krajský soud považuje za zásadní následující závěr správního orgánu I. stupně:

„Z oznámení o přestupku sepsaném na místě vyplývá, že obviněný J.V. dne 25.4.2016 v době okolo 23:55 v Pardubicích na ul. Hradecká u domu č.p. 147 jel na pánském jízdním kole ve stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil požitím alkoholického nápoje, kdy se na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce přístrojem Dräger s výsledkem 1,34 g/kg alkoholu, dále se podrobil opakované dechové zkoušce stejným přístrojem s výsledkem 1,23 g/kg alkoholu, s ohledem na maximální dovolenou chybu použitého analyzátoru a nejistotu přepočtu získaného výsledku měření byla hladina alkoholu získaná dechovou zkouškou stanovena na hodnotu 1,07 g/kg alkoholu. Toto oznámení společně s poučením podepsal jako správné.“

„Z tiskové formy výsledku dechových zkoušek provedených pomocí přístroje Dräger má správní orgán za prokázané, že obviněnému byla naměřena hladina alkoholu v dechu 1,34 g/kg a 1,23 g/kg alkoholu. Jelikož rozdíl mezi hodnotu první a druhé dechové zkoušky nebyl vyšší nežli 10% hodnoty první zkoušky, potvrzuje druhé měření správnost měření prvního. S ohledem na maximální dovolenou chybu použitého analyzátoru a nejistotu přepočtu získaného výsledku měření byla hladina alkoholu získaná dechovou zkouškou stanovena na hodnotu 1,07 g/kg alkoholu.“

„Na základě výše uvedených důkazů, tedy výpovědi obviněného, Oznámení o přestupku a výsledků dechových zkoušek má správní orgán za bezpochyby prokázané, že obviněný v uvedenou dobu, na uvedeném místě jel na jízdním kole, kdy byl následně zastaven hlídkou policie ČR a dle občanského průkazu ztotožněn (viz. Oznámení o přestupku). Následně se po předchozím poučení na výzvu policisty podrobil dechové zkoušce pomocí přístroje Dräger s výsledkem 1,34 g/kg alkoholu a dále opakované dechové zkoušce s výsledkem 1,23 g/kg alkoholu. S ohledem na výše uvedené byla výsledná hodnota stanovena na 1,07 g/kg alkoholu.“

„S ohledem na důkazy shora uvedené, které se navzájem shodují, má správní orgán nade vši pochybnost za prokázané, že obviněný se dopustil jednání, jak je uvedeno ve znělce tohoto rozhodnutí. Z hlediska zavinění pak lze konstatovat, že obviněný jednal v nedbalosti nevědomé dle § 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích, tedy věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“

Vzhledem k tomu, že toto odůvodnění bylo dostatečné a rozhodnutí o přestupku bylo přezkoumatelné, přičemž žalobce žádnou věcnou námitku proti výsledkům dechové zkoušky a proti věcným závěrům správního orgánu I. stupně nevznesl ani v odvolání, nebyl žalovaný povinen tyto závěry v rozhodnutí o odvolání věcným způsobem dále rozvádět a vysvětlovat žalobci podrobněji výsledky měření zmíněným přístrojem.

Přes výše uvedené skutečnosti v této věcné námitce soud uvádí, že výsledky měření správní orgán I. stupně správně vyhodnotil, přičemž podle příslušné metodiky, která je obsažena v „pracovním postupu Českého meteorologického institutu č. 114MP-C008-08“, označeném jako Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátor alkoholu vdechu, který je volně dostupný na <http://road-fens.cz/wp-content/uploads/cmi-metodika-mereni-alkoholu-v-dechu.pdf>, a kterou byl proveden důkaz u jednání soudu, vyplývá, že aby bylo možné výsledek dechové zkoušky brát jako akceptovatelný, nesmí být mezi výsledky obou měření rozdíl větší než 10 %, přičemž u každého měření v aktivním režimu je třeba zaznamenat datum, čas měření a naměřenou číselnou hodnotu včetně měřící jednotky. V projednávané věci mezi prvním a druhým měřením uběhla doba více jak 5 minut a rozdíl mezi naměřenými hodnotami nebyl víc jak 10 %, přičemž po odečtení tzv. nejistoty přepočtového faktoru ve výši 5 % alkoholu od první naměřené hodnoty a 0,02 g/kg (tzv. odchylky měření) byla vyhodnocena jako hladina alkoholu v krvi žalobce 1,07 ‰ alkoholu. Výsledná hodnota alkoholu není vypočítávána z druhé naměřené hodnoty, ale z první naměřené hodnoty, která je bližší době řízení vozidla, druhé měření slouží jen k potvrzení předešlé hodnoty, tedy nemůže obstát názor žalobce, že odchylka měla být odečtena od druhé dechové zkoušky.

Správní orgány nebyly rovněž povinny (a to tím spíše, když žalobce neuplatnil žádnou věcnou námitku týkající se této problematiky) blíže odůvodňovat skutečnost, že v jeho případě, respektive v případě zmíněné naměřené hodnoty alkoholu, řídil nemotorové vozidlo (jízdní kolo) ve stavu vylučujícím způsobilost. Pokud žalobce měl námitku ve vztahu k tomuto závěru správního orgánu I. stupně, tak měl možnost nepochybně ji uplatnit v odvolacím řízení, což neučinil. Z hlediska přezkoumatelnosti rozhodnutí o přestupku nedospěl krajský soud k závěru, že by se ve vztahu k této námitce jednalo o takovou vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí o přestupku či rozhodnutí žalovaného. Žalobce jako cyklista byl účastníkem provozu na pozemních komunikacích, když řídil nemotorové vozidlo (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.1.2010, sp.zn. 4TZ 106/2009) a jako takový musí dodržovat základní podmínky účasti provozu na pozemních komunikacích, povinnosti účastníka na pozemních komunikacích i specifické povinnosti cyklisty, stanovené v § 3, 4, 57 a 58 zákona o silničním provozu, přičemž podle § 3 odst. 1 věty první zákona o silničním provozu se provozu na pozemních komunikacích nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu. Nejvyšší soud přitom v citovaném rozsudku dospěl k závěru, podle něhož *„pokud cyklista požíje alkohol, jehož hladina v krvi se pohybuje přes 1 ‰, je jeho duševní schopnost snížena (v intencích ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona) a není schopen bezpečné jízdy na kole. Stav ovlivněný alkoholem se promítá právě v neočekávaných situacích silničního provozu, kdy znemožňuje cyklistovi správnou a zejména včasnou reakci“*. V daném případě se o takový případ jednalo, což vyplývá z výsledků dechové zkoušky. Skutková podstata přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je definována pouze stavem vylučujícím způsobilost řídit vozidlo (nebo jet na zvířeti), aniž by tento stav dále členila nebo podmiňovala bezpečností či schopností jízdy. Pro naplnění této skutkové podstaty proto postačuje, nacházel-li se stěžovatel ve stavu vylučujícím způsobilost řídit jízdní kolo (srov. rozsudek NSS ze dne 18.8.2016, č.j. 10 As 137/2016-37 - bod 16).

Uvedené závěry potvrzuje i konstantní judikatura, kdy *„Nejvyšší správní soud v případě první námítky odkazuje na napadený rozsudek krajského soudu, jenž dospěl ke správnému závěru, dle něhož se odečet odchylky měření provádí od výsledku první dechové zkoušky, neboť ta je provedena nejbližše době řízení... Druhým měřením je pak pouze verifikována první naměřená hodnota. Splňuje-li druhé měření určené podmínky, je vycházeno z prvního měření, bez ohledu na to, zda je jeho hodnota vyšší nebo nižší než hodnota druhého měření“* (srov. rozsudek NSS ze dne 23.9.2011, č.j. 2 As 56/2011-79 a rozsudek NSS ze dne 18.8.2016, č.j. 10 As 137/2016-37). Pochybnosti žalobce o správnosti naměřených hodnot nepovažuje krajský soud za důvodné, dechová zkouška byla provedena kalibrovaným dechovým analyzátozem a od naměřené hodnoty byla správně odečtena tzv. nejistota přepočtového faktoru ve výši 5 % z naměřené hodnoty i odchylka měření, výsledek dechové zkoušky tak byl korigován ve prospěch stěžovatele, přičemž *„ačkoliv je dechová zkouška zkouškou pouze „orientační“ znamená, že zjištěná hladina alkoholu v krvi je sice zjištěna jen přibližně, nicméně tuto „přibližnost“ lze určit přesně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23.9.2011, č.j. 2 As 56/2011-79). Při posuzování stavu hierarchie mezi orientačním vyšetřením a lékařským vyšetřením je třeba uvést, že výsledek orientačního vyšetření, je-li spolehlivý a jednoznačný, ke zjištění obsahu alkoholu v krvi postačuje, a to aniž by bylo třeba provádět odborné lékařské vyšetření, když „přítomnost alkoholu v krvi je možné prokázat na základě samotného orientačního vyšetření. V opačném případě by zákon v případě pozitivního výsledku dechové zkoušky nepochybně požadoval i následné provedení lékařského vyšetření za účelem potvrzení přítomnosti alkoholu v krvi řidiče“* (srov. rozsudek NSS ze dne

16.5.2012, č.j. 3 As 12/2012-21 a též i usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10.5.2016, č.j. 2 As 146/2015-45). Jak vyplývá z výše uvedených skutečností, postupoval správní orgán I. stupně při určení hladiny alkoholu v krvi správně (přesně tak, jak je uvedeno i v rozsudku NSS ze dne 18.8.2016, č.j. 10 As 137/2016-37).

Není pravdou, že v dané věci bylo „*třeba posuzovat i další skutečnosti a kritéria, zejména, že žalobce je ve velice dobré fyzické a psychické kondici (žalobce stále aktivně hraje tenis, působil od června 2016 jako učitel na univerzitě v Pardubicích, jel na dobře osvětlené ulici, žalobce nezpůsobil nehodu...*)“ Tyto okolnosti mohou mít pouze vliv na určení výše sankce za protiprávní jednání, na naplnění skutkové podstaty přestupku vliv nemají, když v daném případě se jednalo o žalobce jako osobu, která „*není schopna správných a včasných vjemů a pohotových reakcí na situace vznikající v dopravním provozu, jeho duševní schopnost je snížena, když u řidiče nemotorového vozidla – jízdního kola – jsou vyžadovány v zásadě stejné zrakové, případně sluchové schopnosti jako u řidiče motorového vozidla, nad to řízení jízdního kola vyžaduje schopnost udržet rovnováhu*“ (srov. závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.4.2016, č.j. 19A 4/2015-89, se kterým se NSS ztotožnil v rozsudku ze dne 18.8.2016, č.j. 10 As 137/2016-37).

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 12. dubna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová